

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a Victorian-era city street at night. A man in a dark top hat and a long, dark coat is seen from behind, looking down a street lined with historic buildings. A street lamp is visible on the right side of the street. The sky is dark with some light clouds.

Éric Fouassier

ČERVENCOVÉ VRAŽDY

ODDĚLENÍ
MIMOŘÁDNÝCH
ZLOČINŮ

HISTORICKÁ DETEKTIVKA

ČERVENCOVÉ VRAŽDY

ODDĚLENÍ
MIMOŘÁDNÝCH
ZLOČINŮ

© Editions Albin Michel – Paris 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Machová, 2024

Cover © Narcisse, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5396-3 (pdf)

Éric Fouassier

ČERVENCOVÉ
VRAŽDY
ODDĚLENÍ
MIMOŘÁDNÝCH
ZLOČINŮ

přeložila Veronika Machová

VENDETA

Obsah

<i>Prolog</i>	9
<i>1 Vše dobré musí jednou skončit</i>	15
<i>2 Bečka</i>	22
<i>3 Jako soudek střelného prachu</i>	29
<i>4 Damienův deník</i>	36
<i>5 Blažená smrt</i>	41
<i>6 Důvěrné sdělení</i>	47
<i>7 U Potrefené králice</i>	55
<i>8 Pelletierova apotéka</i>	62
<i>9 Damienův deník</i>	68
<i>10 Na Lucienově pohřbu</i>	74
<i>11 Kroky v mlze</i>	80
<i>12 Vlčí doupě</i>	88
<i>13 Z bláta do louže</i>	96
<i>14 Smrtonosná zrcadla</i>	103
<i>15 Damienův deník</i>	110
<i>16 Masky a výsměch</i>	114
<i>17 Tváří v tvář smrti</i>	122
<i>18 Nečekaná návštěva</i>	129
<i>19 Otec a syn</i>	138
<i>20 Pan V.</i>	144
<i>21 Damienův deník</i>	150
<i>22 Doupě zla</i>	157

23	<i>Neobyčejný doktor Tusseau</i>	165
24	<i>Nejnovější objevy v oblasti chemie</i>	171
25	<i>Klinika ve Val d'Aulnay</i>	177
26	<i>Čtyři na jednoho</i>	183
27	<i>Damienův deník</i>	191
28	<i>Vše se začíná vyjasňovat</i>	194
29	<i>Nevítaný host</i>	204
30	<i>Komisař Flanchard zasahuje</i>	209
31	<i>Rozjímání</i>	218
32	<i>Damienův deník</i>	225
33	<i>Útěk</i>	231
34	<i>Jako štvaná zvěř</i>	238
35	<i>Hra o všechno</i>	244
36	<i>Důkazy hovoří jasně</i>	251
37	<i>Tajemství vykřičeného domu</i>	261
38	<i>Spiknutí</i>	271
39	<i>Střet</i>	281
40	<i>Valentin odchází</i>	288
41	<i>Oddělení mimořádných zločinů</i>	293
	<i>Epilog Damienův deník</i>	299
	 <i>Poznámka autora</i>	 302
	<i>Ediční poznámka</i>	306

*Věnováno Pascale, mé první čtenářce,
vždy připravené na nová dobrodružství.*

„Prozradím vám tajemství ze všech největších.
Zrcadla jsou branou, jíž vchází i odchází smrt.“

Jean Cocteau, *Orfeus*

„Nyní se obávám, že se v zrcadle odráží skutečná
tvář mé duše, celá rozervaná stíny a chybami...“

Jorge Luis Borges, *Historia de la noche*

Prolog

Postavit se svému strachu.

Když chlapec pomocí střepu z láhve rozřízl plátno stanu, doufal, že v něm nalezne úkryt. Jen stěží by si však dokázal představit, co na něj uvnitř čeká. Čirý děs. Všechny ty vytřeštěné pohledy, vyděšené tváře, v nichž se odrážela jeho vlastní hrůza... A teď tu ležel na zemi, celý se chvěl, choulil se v tom všeobjímajícím šeru. Těch pár svíček, které byly uvnitř rozmístěné, nemělo za úkol zahánět tmu, nýbrž vytvářet důmyslnou hru světla a stínu. Vypadaly, jako by se vznášely ve vzduchu jako nějací ohniví motýli. Chlapec by však před jejich neklidným svitem dal raději přednost inkoustově temné ulici. Volil by tmu, nicotu. Volil by cokoliv jiného než tyto děsivé obrazy, které se na něho vrhly pod vlhkým plátnem stanu. Neodvažoval se však znovu pohnout. Namísto toho jen zavřel oči. Jako by snad opona očních víček byla hradbou, která ho dokáže ochránit. Alespoň před ním skryla to nesnesitelné kolem.

Jak dlouho tady tak nehybně ležel? Minutu, hodinu, století? Netuší. Musí se svému strachu postavit... V duchu se na to dlouho připravoval. Myslel si o sobě, že je dostatečně silný, aby z té pasti unikl. Jenže teď už si tím tak jistý nebyl. V jeho hlavě panoval takový chaos, že nebyl schopen dát dohromady jedinou kloudnou myšlenku. Zmocnil se ho mrazivý chlad. Nedokázal se pohnout.

Z dálky slyšel tlumené ozvěny pouti. Hudba, smích, výkřiky. Tam někde venku, jen pár metrů od něj, byl bezstarostný dav. Lidé, kteří se veselili. Stejně tak by ale mohli být na míle daleko. Chlapci na nich už nesešlo. Ani nedoufal, že by mu pomohli. Zvlášť teď, když byl uvězněný ve vlastní noční můře.

Ještě před chvilkou však věřil tomu, že by v tomto rozjásaném davu mohl nalézt záchranu. Běžel bosý nocí. Šplouchání kroků ve strouze bylo jako ozvěna tlukotu jeho srdce. Jako ozvěna toho zběsilého bušení v hrudi. Běžel nazdařbůh, bez cíle, příliš temnými a příliš úzkými uličkami. Modlil se jen za jedno a to mu pomáhalo vytrvat: „Bože! Dej prosím, ať mě nechytí! Raději bych zemřel, než abych se mu znova dostal do spárů!“ Nacházel se – ačkoliv to on sám nevěděl – na předměstí u městské brány směřující k Montreuil, nedaleko osady Petit-Charonne. Kolem něj byly samé chatrče a zchátralé domy, pusté pozemky a zeleninové zahrádky.

Hrud' měl v jednom ohni, ve spáncích mu bušila krev, držel se ve stínu domů a pečlivě se vyhýbal otevřeným prostranstvím. Čas od času se zastavil a ohlédl, aby popadl dech a při tom neklidně pohlédl do tmy za sebou. Nikdo tam nebyl. Věděl ovšem, že Vikář je mu v patách. Někde v té temnotě být musel. Prchající chlapec si mohl být jistý, že jej bude pronásledovat třeba celou noc, když to bude nutné. Neměl na výběr, musel běžet dál. Z posledních sil.

Trvalo celou věčnost, než se chlapci podařilo v městské hradbě nalézt nějaký otvor. Protáhl se jím a utíkal dál do této nuzné části Paříže až na Avenue des Ormes. To už bylo širší prostranství, místy osvětlené mihotavým svitem lamp. Z druhého konce ulice, tak vzdáleného a přitom tak blízkého, zaslechl ruch poutě, hudbu a bujarý dav. Ani se nad tím nezamyslel. Spíše než rozum mu zavelel instinkt, aby se tam vydal. Jeho nezdolná touha žít. Od té chvíle, co se odhodlal vymanit ze spárů Vikáře, to byla ona, kdo vedl jeho kroky. Kdo mu našeptával, aby utíkal, schoval se, vyčkával nebo vzal nohy na ramena.

Začlenil se do dlouhého zástupu. Nechal se unášet čím dál tím početnějším davem bloumajících lidí až k Place du Trône.

Přecházel mezi stínem a světlem, smrtí a životem. Najednou tu bylo až příliš mnoho světla, příliš mnoho života. Potácel se, dělalo se mu zle. Pouť ho pohltila, spolkla. Ocítl se ve víru zvuků, pachů a barev. Chvástání kejklířů, řinčení ze střelnice, pronikavá zvonkohra kolotoče. Hudba, výkřiky, smích...

Chlapci se točila hlava, potácel se mezi boudami, stany a přichystanými pódii. Zmatený, bezradný. V té záplavě lidí nebyl schopen rozeznat jedinou tvář, přišlo mu, jako by se všechny slily dohromady. Byl by si přál, aby mu někdo nabídl pomoc, jenže si ho nikdo nevšímal. Nikdo nepostřehl jeho vyděšený výraz ani ruce zamazané bahnem. Volal by o pomoc, jenže lomoz pouti mu v tom bránil, jeho hlas by překryl ten divoký rej zvuků. Kdyby mu alespoň konečně přestalo srdce tlouct tak zběsile!

Vrávorál uprostřed lhostejného křepčícího davu, který ho svým pohybem náhle odvrhl na okraj. Ocítl se v úzké slepé uličce páchnoucí močí mezi dvěma stany s maněžemi. Byl jako nějaký vrak vyvržený mořem. Méně než to. Nepatrný kousek mořské pěny.

Vyčerpaný a zoufalý klesl na dlažbu pokrytou odpadky. Právě v tu chvíli to uviděl.

Střep z láhve povalující se mezi smetím. Dlouhý a ostrý.

Ihned v tom spatřil znamení osudu. Potřeboval si odpočinout. Schoulit se v nějakém bezpečném úkrytu, aby si naplánoval, co si počne dál, aby si vše pořádně rozmyslel. Odtrhl si kousek rukávu a střep do té látky zabalil, čímž si vytvořil provizorní střeňku. Poté rozřízl stěnu nejbližšího stanu. Udělal do ní jen nenápadnou díru, tak akorát velkou na to, aby se mohl protáhnout dovnitř. Aby za sebou mohl zanechat všechny ty radostné výkřiky, tleskání, posměšky, všechn ten bláznivý jásot, z něhož se mu zvedal žaludek.

Jak by to jen mohl tušit?

Jak by ho vůbec mohlo napadnout, že uvnitř na něj čeká taková hrůza? Že bude muset čelit stohlavé sani, tolika odrazům svého vlastního děsu?

Klid pocítil jen na chvíli, než si jeho oči uvykly vlhkému příšeří. Z nicoty však náhle vystoupila tlama toho běsu a otevřela

se přímo před ním. V záři svíc spatřil rysy pokroucené strachem, které však okamžitě rozpoznal. Byla to jeho vlastní tvář, zbrcená potem a slzami, jež na něj útočila ze všech stran. Jeho obličej zrcadlící se do nekonečna.

Postavit se svému strachu... To by jistě zvládl. Jenže čelit tisíci strachů, tisíci bezradných pohledů, tisíci úst vydávajících jeden neustávající výkřik, to bylo nad jeho síly. Taková muka nemůže dvanáctileté dítě ustát. Zavřel oči, přitiskl si dlaně na víčka a schoulil se na zemi do klubíčka. Aby už nic neviděl a nemusel na nic myslet. Přál si splynout s tím vším okolo. Uplynulo století, hodina, minuta...

Ke svému překvapení však náhle zaslechl něčí smích a to ho donutilo vrátit se zpět do reality. Byl to smích ženy. Ozýval se tak blízko. Chlapec pozvedl hlavu. Už v tom šeru nebyl sám. Slyšel šustění, šepot a ten neustávající pronikavý smích. Takto se nesměje dospělá žena, ale spíše dívka. Chlapec se odhodlal otevřít oči. Znovu se objevil zástup obrazů jeho tváře, ale jejich výraz už byl jiný. V hlubinách nespočetných pohledů vystřídal strach očekávání.

Chlapec se pracně postavil na nohy. Ucítil, jak mu srdce opět začalo splašeně tlouct do žeber. Něco bylo najednou jinak. Něco jen stěží znatelného. Proudění vzduchu, či snad něco ještě nepatrnějšího. Drobná změna světla. Plamen svíčky, který na okamžik zeslábl a pak se opět rozhořel.

A potom se před ním zčistajasna zjevila ta dívka!

Jako by se zhmotnila jen pár kroků od něj. Jasně rozeznával její hnědé kadeře, rozpustilou tvářičku a vlněný šál, kterým měla zakrytá ramena. Nebyla tu sama. Tiskl ji k sobě nějaký mládenec oblečený v haleně, kterou nosívají dělníci či řemeslníci, a s koženou čepicí s kšiltem sklopenou do čela. Jeho ruce šmátraly po jejích bocích. Smála se tomu a snažila se z jeho objetí vymanit. Znovu ji chytil. Ona mu opět vyklouzla a zamířila přímo k chlapci, aniž by si ho, jak se zdá, ona či její doprovod vůbec všimly.

Nechápal, jak je možné, že ho nevidí. Dívka teď stála sotva metr od něj. Ukázala prstem jeho směrem. „Podívej se sem, Gustave! Jak

je to celé pokroucené. Ty ale vypadáš! Úplně jako trpaslík z cirku-su Cirque-Olympique!“

To už ji však mládenec přitáhl zpátky k sobě a objal ji. Pak oba zmizeli... a téměř okamžitě se zase objevili za chlapcovými zády, poté se ještě zjevili vedle něj, aby se nakonec opět vytratili v té temnotě, z níž se předtím vynořili.

„Počkejte! Prosím vás, vraťte se!“

Vykřikl téměř bezděčně. Chtěl je dohnat... ale vrazil do jakési neviditelné stěny. Ten náraz, tak prudký a nečekaný, jej ochromil. Ještě stále otřesený natáhl ruce před sebe a začal jimi prozkoumávat okolí. Všude kolem sebe narážel na ten stejný hladký a neprostupný povrch.

Najednou mu to došlo.

Zrcadla!

Byl jimi doslova obklíčen. Byla všude, před ním, za ním, visela dokonce i nad ním. Zrcadla, jež mezi sebou navzájem odrážela klamnou, neúplnou a pokřivenou realitu. Zrůdné obrazy.

Chlapec si dlouze oddechl. Teď, když odhalil pravou podstatu tohoto zvláštního místa, se mu už dýchalo lépe. Nehodlal tu ovšem zůstat dlouho. Bylo to tu až příliš děsivé, až příliš tísnivé. I přesto, že si byl vědom toho, co mu hrozí od Vikáře – jak by na to jen mohl zapomenout –, se už nemohl dočkat, až bude zase na čerstvém vzduchu. Opatrně se pokoušel najít cestu ven. Poslepu se snažil opět nahmatat otvor, který ve stěně stanu prve vyřízl. Nedařilo se mu to. Neustále se vrhal do těch skleněných stěn, v nichž se třepotaly plameny svíček a odkud na něj zírala ta tisícovka tváří nyní zkřivených smrtelnou úzkostí.

Po několika neúspěšných pokusech mu nezbývalo než si to přiznat... Je v tom zrcadlovém bludišti uvězněný!

1 *Vše dobré musí jednou skončit*

Třebaže bouře červencových dní roku 1830, která vyústila ve svržení Karla X. a jeho nahrazení Ludvíkem Filipem, králem Francouzů z Boží milosti a z vůle národa, již byla zažehnána, trvalo ještě nějaký čas, než v Paříži zavládl alespoň zdánlivý pořádek. V ulicích, nyní již bez barikád, se střídala procesí s protesty a průvody všech možných druhů. Celé týdny, den co den, bylo možné sledovat ono podivuhodné představení, během něhož proudil lid do Královského paláce, sídla nového panovníka. Příchozí si tu takřkajíc podávali dveře, Ludvík Filip byl totiž z obav ze ztráty oblíbenosti nucen neustále přijímat delegace z různých čtvrtí Paříže i jiných měst. Po celý den si potřásal rukou s návštěvníky, o které by ještě před několika měsíci ani pohledem nezavadil. K večeru se pak v zahradách a před branami tísnily davy lidí, kteří se dožadovali toho, aby je král pozdravil z balkonu, a byli ochotní odejít až poté, co slyšeli zanotovat Marseillaisu či státní hymnu La Parisienne. Po celou druhou půli léta se tak město podobalo splašenému koni, jenž se odmítá vrátit do stáje a střídavě se opájí neklidným cvalem s hřívou volně vlající ve větru.

Touha po revoluci ovšem začínala postupně slábnout. Nahradil ji falešný pocit klidu. Pařížští dělníci a řemeslníci zažívali trpké rozčarování. Po euforii z vítězství, které jim bylo z valné části

uzmuto, se navrátili ke své nuzné existenci poznamenané poklesem mezd a zhoršením pracovních podmínek. Na trůn sice usedl někdo jiný, avšak to byla jediná viditelná změna. Mnozí si to, s patřičným pocitem hořkosti, začínali uvědomovat. Třebaže oheň již neplál tak jasně jako dříve, ještě stále doutnal. A každý si mohl snadno domyslet, že i nepatrná roztržka, i sebemenší záminka, by stačila k tomu, aby ten plamen opět rozdmýchala.

Ovšem příjemné teplo tohoto pozdního říjnového večera vybízelo spíše ke smířlivosti a užívání si života, což platilo zejména pro těch několik vyvolených, kteří se těšili výsadám své nově nabyté moci. Předměstí Saint-Honoré jihlo pod něžným dotekem paprsků podzimního slunce a šumělo ozvěnami slavnostních banketů. Tato čtvrť byla společně s Chaussée-d'Antin jednou z bašt vysoké buržoazie, jež si přisvojila pocty i lukrativní postavení. Vzduch tu byl lehčí a proudil volněji než v temných uličkách centra; i obloha se tu zdála být jasnější. Za vysokými zdmi se ve velkých oknech umístěných v bohatě zdobených fasádách zračila oslepující záře svíc a lustrů. Nic nenasevěčovalo tomu, že se schyluje k tragédii. A přesto...

Dům číslo dvanáct v Rue de Surène, jen pár kroků od kostela La Madeleine, se úderem osmé hodiny stal cílem nepřetržitého sledu kočárů a bryček. Povozy spěchaly k velkolepému portiku porostlému břečťanem a na čtvercový dvůr zdobený fontánou z nich vystupovala smetánka světa průmyslu a finančnictví. Charles-Marie Dauvergne dnes večer totiž ve svém čerstvě zrekonstruovaném paláci hostil přátele z politiky a nejdůležitější obchodní partnery. Bylo zde přinejmenším na sto hostů.

Pán domu zbohatl na obchodování s kořením a léčivý ve velkém. Nedávno také investoval téměř milion franků do továrny na břehu řeky Oise, jejíž stroje jsou poháněny vodní energií. Zde s úspěchem uplatňoval svůj vlastní způsob pražení kakaových bobů, díky němuž ovládl téměř celý trh s čokoládou vyráběnou pro léčebné účely.

Dauvergne měl důvod slavit. Po finanční stránce se mu dařilo velmi dobře a právě byl v rámci doplňovacích voleb, jejichž

prostřednictvím měli být nahrazeni odvolaní poslanci, kteří odmítli složit slib novému režimu, zvolen do Poslanecké sněmovny. Přesvědčením byl konzervativec a za to, že měl z nedávných politických otřesů prospěch, vděčil spíše svému oportunismu než svým skutečným názorům. Odpoledne 29. července, kdy o úspěchu povstání již nemohlo být pochyb, byl natolik duchapřítomný, že otevřel dveře svého pařížského skladiště povstalcům a nechal je, aby si zde zřídili ošetrovnu. Tento jediný čin, skromný, zato však velmi šikovně využitý, mu umožnil zařadit se mezi nejzapálenější ochránce svobody. Na poslední chvíli se mu podařilo dostat se do skupinky lidí obklopujících bankéře Laffitta a Casimira Periera. Právě tento spolek odhodlaných mužů podpořil nástup na trůn mladší větve Bourbonů, díky čemuž se podařilo celou zemi ušetřit dalších revolučních bouří. Díky tomu, že se jich Dauvergne držel, dokázal proniknout až do zákulisí moci. První konkrétní plody mu toto spojenectví začalo nést, když si přímo před nosem svých úhlavních konkurentů uzurpoval významné veřejné zakázky.

Nyní si Charles-Marie Dauvergne mohl, společně se svou chotí, vychutnávat úspěch plnými doušky. S hosty se vítal ve vstupní hale, odkud je uváděl do různých salonů bohatě zdobených mramorem a zlacením a zaplněných komorní hudbou smyčcového kvartetu. Zde na ně čekala okázalá hodovní tabule od samotného Cheveta, dvorního kuchaře z Královského paláce. Každý se oddával zábavě dle svého gusta. Ženy se bavily o nezadržitelně se blížícím začátku plesové sezóny a nových šatech, které si na nadcházející bály a další příležitosti nechaly ušít; vyprávěly si také nejnovější drby o různých poměrech a nově vzniklých párech, které se spolu objevily na veřejnosti. Zatímco muži rozebírali nejnovější události. Někteří debatovali o tom, zda má plán Poslanecké sněmovny podpořit ekonomiku pomocí třicetimilionového úvěru vůbec šanci na úspěch. Jiní se pohoršovali nad výpady legitimistů vůči královské rodině, kterou obviňovali z toho, že nechala zavraždit posledního knížete de Condého, aby se tak mohla zmocnit jeho dědictví. Další se zase pokoušeli prorokovat výsledek procesu s bývalými

ministry Karla X. a vypočítávali jejich mizerné šance na to, že jim zůstane hlava na krku.

Nahoře nad schodištěm vedoucím do soukromých pokojů se o zábradlí ledabyly opíral bledý mladík. Vypadal sice elegantně, ale zároveň působil poněkud křehce, jako pacient zotavující se po vážné nemoci. Mrzutě sledoval ten mondénní výjev před svými očima. Kdyby záleželo jen na něm, dnes večer by se účasti ve společnosti raději zdržel. Jenže jeho otec na tom trval, a to takovým tónem, který nepřipouštěl žádné odmlouvání. Dauvergne měl totiž se svým jediným synem jisté plány a počítal s jeho nadšenou a aktivní účastí. Navíc mu tato okázalá recepce měla posloužit k tomu, aby celou věc oznámil s patřičnou pompou náležející k jeho novému postavení.

Ústřední bod onoho plánu již oslavil sedmnáct let na tomto světě, nesl rozkošné jméno Juliette a měl by jim přinést věno čítající čtyři sta tisíc zlatých franků. Konkrétně se jednalo o nejmladší dceru jednoho bohatého továrníka z Normandie vlastnického mezi městy Rouen a Elbeuf nejméně tři přádelny a jedno obzvláště nadité portfolio s akciemi. Zdálo se, že takový svazek by mohl přinést kýžené plody, a to nejen nové přírůstky do Dauvergnova rodu. Novopečený poslanec dal svému potomkovi tudíž jasně najevo, že je v jeho nejlepším zájmu, aby udělal dobrý dojem.

Vyhlídka na to, že celý večer bude muset dělat společnost nějaké husičce, která bude pravděpodobně nevkusně vymóděná po vzoru maloměšťanek a nebude ani schopná konverzace, Luciena vůbec nenadchla. Ve svých dvaceti pěti letech se stále choval jako rozmazlené dítě a vedl bohémský život šviháckého dandyho. Tato jeho rozmařilost byla však trnem v oku jeho otci. Bezprostředně po volbách Lucienovi naznačil, že je nejvyšší čas si dát život do pořádku, čímž měl otec, hlava rodiny, na mysli dvě věci: uzavřít výhodný sňatek a začít se zajímat o vývoj kurzu kakaa a chod podniku. Ani jedna z těchto věcí Luciena vůbec nezajímala, avšak otec mu vyhrožoval, že pokud se nezačne chovat tak, jak se očekává, pak mu přestane vyplácet apanáž. Musel se tedy podvolit.

Na druhou stranu mohl vždy počítat s tím, že u matky se mu dostane zastání.

Paní Dauvergnová měla pro svého syna schovávavost, kterou si otcové dovolit nemohou. Právě k velké nelibosti pana Dauvergna vždy podporovala Lucienovy spisovatelské pokusy. Pro literaturu měl mladík totiž skutečnou vášeň. Poté, co si bez větších úspěchů vyzkoušel poezii, si v poslední době umanul, že si svým perem podmaní obecenstvo těch největších pařížských divadelních scén. Divadlem se stal doslova posedlý a poté, co minulou zimu zhlédl nesmírně úspěšnou premiéru hry *Hernani*, se jeho vzorem stal Victor Hugo. Matka se pokusila zatahat za nitky a zařídit, aby byl tento spisovatel jedním z hostů dnešní recepce. Společně s ním pozvala také pár vetších akademiků, aby to nebylo tak nápadné.

Jestliže se tedy Lucien nakonec uvolil, že se ke společnosti připojí a bude se tísnit v davu hostů, pak to činil jedině s tím úmyslem, že si své kavalírské povinnosti vůči té slečince odbyde co možná nejrychleji a poté již bude mít čas vyhrazen pouze na autora *Orientálu* a *Posledního dne odsouzení*. Celé se to ovšem vyvinulo jinak, než doufal. Čekali na něj nepříjemné překvapení, a sice že Victor Hugo svou účast na poslední chvíli zrušil. Spisovatele totiž skolilo ošklivé nachlazení a bude muset několik dní strávit na lůžku. Lucien z toho byl značně rozmrzelý a postupně se smířoval s tím, že dnešní večer, kdy mu bude představena ta slavná Juliette, bude zřejmě zatím nejhorším večerem jeho krátkého života. O to větším překvapením pak toto seznámení bylo a Lucien musel uznat, že jeho kšeftářský otec měl při výběru docela šťastnou ruku. Slečna rozhodně nepostrádala půvab. Byla to brunetka se sametovým pohledem a rozverným hlasem, která se netajila zálibou v romantické poezii. Záhy si tak tito mladí lidé začali, pod bedlivým dohledem rodičů, navzájem recitovat verše od Lamartina a Alfreda de Musseta. Lucien podlehl kouzlu té krásky natolik, až skoro zapomněl na těch čtyři sta tisíc franků, které byly hlavním důvodem jejich dohodnutého setkání.

Okamžiky, jež tragické události předcházely, byly dodatečně rekonstruovány prostřednictvím jednotlivých svědectví. Informace sesbírané vyšetřovateli z policejního oddělení bezpečnosti ukázaly, že během recepce Lucien Dauvergne odešel nahoru do svého pokoje pro sonety, které sám složil. Juliette, jíž se svěřil, že sám píše básně, totiž trvala na tom, že by si chtěla alespoň některé z nich přečíst. Následující události již nejsou zcela jasné. Sluha vypověděl, že mladého pána potkal chvilku před desátou hodinou na chodbě ve druhém patře. Sem byl přemístěn všemožný nábytek, aby se v salonech udělalo více místa. Mezi přesunutými věcmi bylo také úchvatné benátské zrcadlo se zlatým rámem, které leželo na zemi opřené o stěnu. Lucien měl před ním údajně klečet na koberci s podivně upřeným pohledem, jako by se ztratil ve vlastním odrazu. „Pán byl do něčeho tak pohroužený, že to vypadalo, jako by si ani nevšiml, že jsem se ho ptal, zda něco potřebuje,“ vypověděl později komorník policistům, kteří přišli provést šetření na místě činu.

Juliette začínala mít pocit, že se její okouzlující nápadník dlouho nevrací, a tak se svěřila paní domu. Lucienova matka se obávala, že se jedná o jeden z vrtochů jejího nenapravitelného potomka, a proto chtěla celou záležitost vyřešit dříve, než si jeho nepřítomnosti stačí všimnout i její manžel. Ve vstupní hale potkala sluhu, který scházel po schodech, a zeptala se ho, zda Luciena neviděl. Podle toho, co jí řekl, se vydala do druhého patra a našla zde svého syna přesně tak, jak jí sluha vyličil. Nepohnul se ani o píd.

Měla neblahé tušení, a tak na něj zavolala.

Na volání své drahé matky vstal. Otočil se na opačný konec chodby a krátce zamával pozvednutou rukou, jako by se loučil. Poté se odhodlaným a trochu potácivým krokem vydal k nejbližšímu oknu, otevřel ho a následně se poklidně zhroutil po hlavě do prázdnoty.

Paní Dauvergnová se se zděšeným výkřikem vrhla vpřed. Jakmile doběhla k tomu osudnému oknu, spatřila bezvládné tělo syna, jež spočívalo o pět metrů níže na dvoře, s hrudí roztrženou

trojzubcem boha Neptuna zdobícího kašnu. Stránky pokryté verši
poletovaly ve větru jako uschlé listí padající ze stromu.

2 *Bečka*

Deset se jich houpalo na provázcích. Některé tlusté, jiné vyzábělé. Některé šedé a jiné téměř černé. Komíhaly se a točily ve vzduchu a při tom hrůzostrašném a obscénním tanci do sebe narážely.

Krysy...

Velké vycpané krysy zavěšené na konci tyče, kterou na rameni nesl jakýsi muž jako nějaký podivný vývěsní štít. Toto individuum, s největší pravděpodobností prodavač pastí na myši a jedu na krysy, kráčelo pomalu po Rue Saint-Fiacre podél ohradní zdi paláce Hôtel d'Uzès. Když palác minul, spatřil první vchod do nějakého domu v ulici a zamířil k němu rozvláčným krokem, který prozrazoval únavu po celém dni.

Když už se chystal zkusit štěstí a zaklepat na dveře, vynořila se přímo před ním postava, která se dosud ukrývala ve stínu. Nebožák leknutím nadskočil a málem svou sbírku hlodavců upustil.

„Klid' se odsud, kašpare!“

Ten hlas zněl sice mladicky, ale zároveň vzbuzoval nezpochybnitelnou autoritu. Muž s krysami raději o krok ustoupil.

„To jsou mi ale způsoby!“ ohradil se dotčeně. „Jsem jen poctivej obchodník. Pasticčky a nástrahy všeho druhu.“

Ten tajemný člověk, který jej oslovil tak hrubě, byl třiadvacetiletý mladík v šedivém redingotu a pruhovaných kalhotách

s podpínkou, s cylindrem sklopeným do čela a elegantní hůlkou v ruce. Měl štíhlé boky a široká ramena. Jeho oči byly šedé a pohled pronikavý jako plameny ohně. Tvář měl něžnou a neobyčejně krásnou, s jemnými, až smutnými rysy připomínajícími nějakou nebeskou bytost, která se na tomto světě ocitla jen omylem. Ale spoň tak působil na první pohled. Při bližším zkoumání však pod tímto nadpozemským vzhledem začala prosvítat tvrdost a odhodlání ostré jako břitva. Najednou bylo patrné, že tento anděl patří k těm, kteří nosívali meč, a že to neustálé napětí sálající z celého jeho těla připomíná ze všeho nejvíce šelmu číhající na kořist.

Tento mladík, jehož zarputilost by jistě zaskočila i ty největší darebáky, se jmenoval Valentin Verne a působil jako inspektor na druhém odboru prvního oddělení policejní prefektury, tedy u mravnostního oddílu.

„Klid se odsud, ti říkám! Nebo snad chceš, abych se naštvál?“

„Dobrá, dobrá,“ zabručel podomní obchodník a dal se na ústup. „Není třeba se hned rozčilovat. Dneska už člověk ani nemůže cho-
dit prodávat a poctivě si vydělávat na živobytí...“

Rychlým krokem se vzdaloval a přitom se ustrašeně ohlížel zpátky. Teprve až když usoudil, že už je dostatečně daleko, si odplivl na zem a pod vousy zaklel: „Zatracený chlupatý! Jsou vysazený jen na chudáky!“ Pak se jal pokračovat v pochůzce a ta ohavná sbírka mrtvolek se mu dál houpala na tyči.

Valentin Verne pokrčil rameny, ujistil se, že si té scény nikdo nevšiml, a opět se schoulil do příšeří portiku.

Už přes hodinu se takto ukrýval na jednom místě a pozoroval nenápadná obchodní jednání mezi gigoly a jejich klienty. Rue Saint-Fiacre totiž patřila, společně s nábřežími od Louvru až po most Pont Royal a s bulvárem mezi ulicemi Rue Neuve-de-Luxembourg a Duphot, k jejich nejoblíbenějším místům. Prostituti se sice neskrývali, nicméně si dávali dobrý pozor na to, aby s nabídkou přišli až ve chvíli, kdy je jasné, že protistrana má zájem. Probíhá to vždy stejně. Gigolo předstírá, že si pod lampou čte noviny, nebo pomalu přechází po ulici sem a tam. Kolem jde samotný muž,

často v drahém oděvu, a když jej míjí, zpomalí. Pohledy se střetnou. Pokud chce takový flamendr dát najevo zájem, uchopí pravici klopou svého obleku či redingotu, zvedne ji k bradě a nenápadně se ukloní. Teď už je jasno. Nyní je třeba jen šeptem dojednat pár detailů. Obě strany se obvykle dohodnou a následně zmizí v nějakém ošuntělém hotýlku poblíž.

Za tu dobu, co to tu takto sleduje, už byl inspektor Verne svědkem asi půl tuctu takovýchto tichých dohod. Jeden z párů už si dokonce celou záležitost stačil vyřídit. Sotva vyšli zpět na ulici, zákazník se spěšně vydal směrem k bulváru Poissonnière, a minul tak inspektorovu skrýš. Byl to distingovaný tlouštík s vráscitou tváří a již šedivými licousy, oblečený v luxusním svrchníku a na nohou měl kvalitní boty. Klukovi, jehož přízeň si právě koupil a který se teď vrátil zpět na své stanoviště o kousek dál, mohlo být maximálně patnáct let.

Valentin Verne pocítil v ústech hořkou pachutí. Aby se trochu uklidnil, vytáhl z kapsy vesty hodinky a chvilku se na ně musel soustředit, aby v té temnotě, nyní ještě hustší, neboť slunce již zapadlo, byl schopný vyčíst čas. Už bylo po půl sedmé. Pokud má jeho informátor pravdu, tak by se tu ten, na něhož číhá, měl již brzy objevit.

Jeho trpělivost mu záhy skutečně přinesla kýžené ovoce. Ani ne o dvanáct minut později už bylo jasné, že se jeho cíl blíží. Věděl to dřív, než ho vůbec spatřil. Jako by se vzduch na ulici náhle zaplnil jiskřivým napětím, které předchází bouři. Třebaže gigolové stále dělali to samé, bylo na nich patrné, že začínají být nervóznější. Čím více se přibližoval, tím neklidnější pohledy si vyměňovali, upravovali si vlasy nebo si horečně narovnávali límce kabátů. Poté se od fasád domů začal odrážet zvuk těžkopádných kroků.

Inspektor Verne se naklonil a vykoul z úkrytu ve výklenku. Z Rue des Jeûneurs právě vyšel muž oblečený do velkého cestovního pláště a pomalu kráčel směrem k bulváru. Měl krátké nohy a byl jako koule, téměř stejně široký jako vysoký. Působil spíše jako soudek s nožičkami. Nespěchal, u každého chlapce se zastavil a natáhl k němu tučnou dlaň, do které mu gigolo něco vložil. Tímto

pomalým tempem mu trvalo zhruba čtvrt hodiny, než je všechny obešel a dorazil k portiku, kde se inspektor schovával.

„Obchod jen vzkvétá,“ prohodil Valentin, když ten tlustoch dorazil až k němu. „Pěkně ti to nese, Bečko!“

I když kuplíře muselo překvapit, že si na něj v jeho rajonu někdo takto troufl, rozhodně to na sobě nedal znát. Pouze po tom opovázlivci začal přimhouřenýma očima pátrat v temnotě.

Valentin Verne vykročil na světlo.

„Jistě nebudeš nic namítat proti krátkému rozhovoru s mužem zákona,“ prohlásil. „Budu stručný. Víím, že čas jsou peníze.“

Obloustlý muž znejistěl. Rychle se rozhlédl po obou koncích ulice. Jako by se ujišťoval, že se na něj jeho ovečky nedívají, nebo spíš aby se ujistil, zda se tu neskrývá ještě někdo další. Když viděl, že jsou sami, objevil se mu na odulé tváři mírný úšklebek.

„Tak muž zákona, jo?“ pronesl úlisným hlasem. Jeho tučné rty Valentinovi připomínaly dva odporné lepkavé slimáky. „Z Jeruzalémské, jak předpokládám. Z mravnostního, nebo z bezpečnosti?“

„Mravnostní oddíl, inspektor Verne. Mám na tebe pár otázek.“

Muž, jehož mladý policista nazýval Bečkou, nedůvěřivě přimhouřil oči. Patřil k těm podlým bytostem, které jsou jednou agresivní, jindy lstivé, ale vždy kruté a čest je jim cizí.

„Verne říkáte? Neznám! Vypadáte dost mladej. Nejspíš nováček. Ale váš šéf, komisař Grondin, vám určitě řekl o naší malé dohodě.“

„Dohodě, počkej, počkej...“

„Vždycky jsem pánům policajtům ochotnej vypomoct. Když se jedná o zachování pořádku, můžete se na mě spolehnout. Jsem zásadovej chlap!“

Valentin Verne toho darebáka nespouštěl z očí a přitom zašmátral rukou za zády a otevřel těžké dveře, které vedly do krytého průchodu a dále na dvůr, v němž stály vozy z paláce Hôtel d'Uzès. Verne si to tu vyhlídl už při příchodu. Nebylo tu živé duše, a tudíž to bylo ideální místo pro soukromý rozhovor.

„Pojďme na chvilku sem,“ prohlásil tónem značícím spíše rozkaz než návrh. „Tady nás nikdo neuslyší.“

Pasák se přestal usmívat. Čelo měl sice svráštělé pochybnostmi, ale nakonec bez jakýchkoli námitek uposlechl. Průchod páchl močí a koňskými koblíhami. Jediné světlo, slabé a ponuré, sem přicházelo ze dvora, kde vyhladovělá kočka trůnila na kopce hnoje. Zmizela odsud hned, jak zaslechla jejich kroky.

„Dobře, ale pospěšte si,“ reptal Bečka. „Mám něco na práci. Tak co ode mě vlastně chcete?“

Policista si strčil hůlku pod levé podpaží a začal si pomalu navlékat rukavice z jemné kůžečiny. Odpověděl vlídným tónem:

„Už jsem ti to řekl, chci jen pár informací, nic víc. Tak například se mi doneslo, že ti tvoji chlapečci nešlapou jen chodník. Někdy je prý zákazníkům dodáváš i domů. Je to pravda?“

V podezíravých očích pasáka se nebezpečně zalesklo. Přikrčil se jako nějaký pouťový zápasník, který se buď připravuje na výpad útočníka, nebo naopak sbírá síly na to, aby se na něj vrhl.

„Možná,“ zavřel podrážděně. „Dobře obchodník se musí umět přizpůsobit poptávce. Ale nechápu, kam tím míříte. Jak sem vám už řekl, komisař Grondin o všem ví. A taky ví, že je na mě spoleh.“

Valentin Verne ho zarazil přísným gestem ruky. Dál poklidně hovořil, jako by se bavil se starým známým.

„Co kdybychom sem drahého komisaře chvilku netahali. Teď je to přece jen mezi námi dvěma. Takže, tvou specialitou je prý mladé maso. Chlapci, které si obstaráváš v sirotčinci a pak je dodáváš do luxusních čtvrtí. Je to tak?“

„Lidi toho namluvěj,“ zasupěl Bečka. „Neměl byste věřit všemu, co se kde šustne! Můžu vás ujistit, že...“ Větu však nedokončil. Mladý inspektor mu totiž nečekaně uštědřil pořádnou facku. Obltoustlý kuplíř se zapotácel, ochromený snad více šokem než samotnou bolestí.

„Zbláznil jste se?“ ohradil se s rukou na zarudlé tváři. „Přece sem vám řekl, že váš šéf o všem ví! Jsem pod jeho ochranou.“

„S kým se pan komisař Grondin stýká, je jen jeho věc,“ odpověděl inspektor lhostejně a upravoval si přitom šátek uvázaný okolo

límečku košile. „Pro mě jsi jen ubohá špína a vřele ti doporučuji, abys mi na moje otázky začal raději odpovídat.“

„Na to nemáte právo! To je zneužití pravomoci. Budu si stěžovat...“

„A co takhle Vikář, říká ti to něco?“ přerušil ho Valentin stroze.

Bečka krátce zaváhal. Zamyslel se a pak nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Jak ste to říkal? Vikář? Tak to sem nikdá neslyšel! Však taky já a nějakej flandák, to by byla dvojka!“

„Špatná odpověď! Přece jsem tě varoval.“

Tentokrát mu Valentin uštědřil pořádnou ránu do jater. Pasák se shrbil a zakvičel. Další rána mířila do brady. Bečka se zapotácel a hlavou narazil do kamenné zdi. Každý jiný už by měl dost, ale pod tím sádelnatým zevnějškem se ukrývala pevná kostra a dostatek sil. Zuřivě zařval a zpod pláště s dlouhými šosy vytáhl nůž.

„Ty malej šmejde!“ zavrčel a namířil čepelí proti němu. „Za to mi zaplatíš, ty všivej fízle! Rozpárám ti břicho!“

S mrštností, jež byla u muže jeho rozměrů překvapivá, vyrazil proti inspektorovi. Ten se však, aniž by na sobě dal znát jakékoliv obavy, útoku vyhnul elegantní piruetou. Současně svému protivníkovi zasadil ránu holí do předloktí, čímž ho donutil odhodit zbraň. Když se pak Valentin ocitl za ním, zasadil mu druhou ránu, tentokrát do zátylku.

Bečka se jak široký tak dlouhý rozvalil na dlažbu. Inspektor mu nedal ani šanci se vzpamatovat a okamžitě ho obrátil na záda. Ten darebák si při pádu rozřízl spodní ret. Po bradě mu stékala krev se slinami. Měl vytřeštěné oči a doširoka otevřenou pusou, jak se snažil znovu popadnout dech, a svíjel se v bolestech. Vypadal jako nějaká obří ryba vytažená z vody.

Valentin začal do ležícího muže, se stále stejně pokojným výrazem ve tváři, soustavně kopat nohou a bít jej hůlkou po celém těle. Jednal s ledovým klidem, nebylo na něm vůbec nic znát.

Kuplír se záhy přestal bránit. Z poraněných úst vycházel už jen slabý nářek jako sténání raněného zvířete, vyděšeného

a ztrápeného, které prosí o slitování. I přesto jej mladý inspektor ještě několik dalších minut bil. Poté ke své oběti poklekl. Do dlaní ukrytých v rukavicích vzal jeho zakrvácenou tvář a ukazováčkem mu přešel po nose, z něhož se dral ven hlen a kousky chrupavky. Sehnul se k němu ještě blíž a klidným hlubokým hlasem mu do ucha řekl:

„Jednoho krásného dne, zítra, za týden, za měsíc nebo třeba za rok, na tom nesejde, by se mohlo stát, že by si tvé služby vyžádal muž, který si nechává říkat Vikář. Až se tak stane, bude v tvém nejlepším zájmu mi to ihned přijít říct, to mi věř. Takže pamatuj, ptej se po inspektorovi Valentinovi Vernovi. Vsadím se, že mé jméno nezapomeneš!“

3 *Jako soudek střelného prachu*

Onoho rána opustil Valentin Verne dům číslo dvacet jedna v Rue du Cherche-Midi velmi brzy. Obýval zde rozlehlý byt ve třetím patře. Jednalo se o příbytek až příliš luxusní na třiadvacetiletého mladíka zastávajícího post pouhého policejního inspektora. Kdyby jeho kolegové věděli, jak si žije, pravděpodobně by mu záviděli, jenže Valentin patřil k těm, kdo si od druhých drží spíše odstup. Za celý rok, co již pracoval na mravnostním oddělení policejní prefektury, se s žádným kolegou nesblížil natolik, aby si u něho dotyčný vysloužil být jen špetku důvěry. V lepším případě ho ignorovali, v horším se chovali odtažitě. Navzdory mládí jej však jeho samotářská povaha dosud ušetřila otevřenějším známkám nepřátelství.

V tuto roční dobu a tak brzkou ranní hodinu bývala Paříž zahalena v mlžném závoji připomínajícím chomáč vaty. Mladý inspektor se zachvěl zimou a vyhrnul si límec redingotu. Přidal do kroku a ve stejném rytmu nenuceně pohupoval hůlkou, třebaže uvnitř vůbec klidný nebyl. Předešlý večer, když opouštěl prefekturu, na něj totiž čekalo překvapení v podobě nečekaného pozvání. Komisař Jules Flanchard, velitel bezpečnosti, vyjádřil přání se s ním nazítří hned ráno setkat.

Valentin tohoto policistu se skvělou pověstí znal od pohledu, ale ještě nikdy s ním neměl tu čest hovořit. Tím spíš, že neměl

vůbec co do činění se záležitostmi spadajícími pod oddíl bezpečnosti. Tento oddíl založil ještě za Napoleona bývalý galejník Vidocq a jeho úkolem bylo dopadat všechny, kdo se zpronevěřili zákonu, a potírat zločin v Paříži. Od roku 1827, kdy byl Vidocq ve velení nahrazen, procházel oddíl bouřlivými změnami a po prefektuře se proslýchalo, že se přeměňuje na tajnou policii, jejíž úlohou bude dohlížet na politické odpůrce nově nastoleného režimu a případně je i stíhat. Copak má Valentin s takovými činnostmi něco společného?

Když si tuto otázku kladl, náhle ho napadlo něco zcela jiného a začal uvažovat nad tím, zda by toto nenadálé pozvání mohlo souviset s jeho chováním vůči Bečkovi. Jejich násilná disputace se odehrála před dvěma dny a pokud je kuplíř skutečně pod něčími křídly, měl dostatek času na to, aby své ochránce zmobilizoval. Jenže toto vysvětlení se nezdálo být dostačující. Pokud by Valentinovi jeho nadřízení skutečně chtěli vytknout brutalitu, nejspíš by mu toto pokárání ušetřil přímo jeho velitel z mravnostního, tedy komisař Grondin. Proč by se o chování příslušníka tohoto oddílu měla zajímat bezpečnost?

Mladík se dál nechal unášet svými dohady a přitom spěchal, aby se s Flanchardem setkal co nejdříve a měl v tom už konečně jasno. Na křižovatce Carrefour de la Croix-Rouge se nicméně zastavil, jak měl ve zvyku, aby se spěšně nasnídal.

U stánku s občerstvením pod širým nebem do sebe obrátil velký šálek nahořklé cikorkové kávy a spořádal pečení na medu. S plným žaludkem pokračoval v cestě po Rue des Saint-Pères a dále po nábřeží Quai Malaquais.

Sluneční paprsky se zrovna začaly prodírat skrz tlustou vrstvu mraků. Na opačném břehu se pod Tuilerijskými zahradami a Louvrem v bledém světle koupal přístav Saint-Nicolas. Na místě už panoval čilý ruch. Jak si tak Valentin krácel, sledoval při tom námořníky a pomocné dělníky, kteří se činili na rozbahněném břehu, a pozoroval také, jak první pasažéři nastupují do přívozů mířících do čtvrtí Chaillot, Auteuil a Javel. Tato procházka po nábřeží

směrem k Île de la Cité rozproudila v mladém inspektorovi krev a udělala mu dobře. Úvahy nad tím, proč sem byl povolán, už ho tolik netrápily.

Rýsoval se před ním most Pont-Neuf posetý pouličními prodáváči. Vydal se přes něj arazil si cestu skrze groteskně vyhlížející prodejce, kteří ještě stále vzácným kolemjdoucím nabízeli plejádu všemožných cetek, masť a kosmetiky vhodné na všechno, a přitom na nic.

Ještě pár desítek metrů a už bude v Rue de Jérusalem, kde v bývalém paláci předsedů pařížského soudního dvoru sídlila policejní prefektura. Došel do druhého patra ke kancelářím bezpečnosti, kde jej podivně oblečený zřízenec požádal, aby na té temné chodbě chvilku setrval. Trpělivě tu vyčkával asi dvacet minut a za tu dobu byl svědkem přehlídky různých udavačů, podivínů a postavíček, které by se bez větších problémů ztratily v karnevalovém průvodu.

Když jej konečně uvedli do kanceláře s vybledlými barvami na stěnách, spatřil jejího majitele. Byl jím urostlý muž, jenž k němu stál zády a shlížel oknem na řeku. Zdálo se, že vůbec nezaregistroval jeho přítomnost, a tak si Valentin záměrně odkašlal. Muž nezareagoval ihned, ale ještě dobrou minutku zůstal nehnutě stát, než se konečně uráčil otočit.

Navzdory tomu všemu ale z komisaře Flancharda vyzařovala, pro mnohé překvapivá, vřelost. Měl lví hřívu, mohutné licousy, postavu zápasníka a poněkud hrubé rysy, avšak tento drsný dojem mírnila jiskra v očích, náznak uličnického úsměvu v koutku úst a zdrženlivá gesta. Usedl za černě nalakovaný stůl a otevřel útlou složku, kterou zběžně prolistoval.

„Inspektor Valentin Verne,“ konstatoval rozvlácným hlasem a vzhlédl ke svému návštěvníkovi. „Je-li pravda, co se tu píše, nastoupil jste na druhý odbor prvního oddělení před necelými třinácti měsíci. Je to tak?“

„Přesně tak, pane komisaři.“

„A líbí se vám na mravnostním?“

„Na mou věru,“ opáčil Valentin, poněkud zaskočený tímto úvodem, „vždyť jsem se sám zasadil o to, abych tam byl přidělen. Nemám tudíž právo si stěžovat.“

Flanchard pokýval hlavou a přimhouřil oči, jako by se jal Valentina pozorně prohlížet. Poté mu ledabyle pokynul směrem k židli a požádal jej, aby se posadil.

„Aniž bych se chtěl kolegy Grondina jakkoli dotknout,“ pokračoval téměř nenuceným tónem, „je třeba říci, že jeho oddíl nemá zrovna nejlepší pověst. Jeho muži jsou kritizováni pro nedostatek kázně a všechny možné kšeftíky. Někteří je dokonce osočují z toho, že zatýkají počestné ženy, zatímco skutečné poběhlíce si bezstarostně vykračují po ulicích. Co jim asi nabídlý za to, aby je nechali na pokoji? Připouštím, že zlých jazyků je hodně a že by člověk neměl věřit všemu, co slyší. Víte ale, co se říká: „Na každém šprochu...““

Valentina to zarazilo, ale snažil se na sobě nedat nic znát. Přemýšlel nad tím, zda by takováto z úst policisty překvapivá slova mohla být úvodem k jeho pokárání za útok na Bečku, nebo zda ho Flanchard jen zkouší.

Byl na vážkách, a tak raději neřekl nic, co by komisařova tvrzení jakkoliv zpochybňovalo nebo potvrzovalo. Nedalo mu to však a neodpustil si jízlivou poznámku.

„Co jsem tak zaslechl, nebyla podobných obvinění ušetřena ani bezpečnost. Proslýchá se, že darebáků je tu hodně, a to nejen mezi zatčenými.“

„Trefa do černého!“ zvolal komisař a opřel si záda do opěrky křesla a propletené prsty si položil na břicho. „I když se toho teď hodně mění. Časům pana Vidocqa a jeho poskoků už odzvonilo. S poctivými lidmi se jistě dá dělat dobrá policejní práce.“

Valentin se ani neobtěžoval přitakat.

„Pokud se tedy opět odkáží k dokumentům, které jsem obdržel,“ pokračoval Flanchard a přitom prsty poklepal na složku, „vy k takovýmto mužům patříte. Otec rentiér, zesnul před čtyřmi lety a zanechal vám docela slušné dědictví. Vynikající vzdělání. Znamenité

výsledky ze studia práv. Píše se zde rovněž, že jste chodil na Farmaceutickou školu v Rue de l'Arbalète.“

„Absolvoval jsem ovšem pouze vybrané předměty. Zajímal jsem se zejména o botaniku a chemii. Můj otec, Hyacinthe Verne, udržoval s několika tamními profesory přátelské vztahy. Díky tomu jsem mohl navštěvovat přednášky dle libosti.“

„Klobouk dolů. Práva, přírodní vědy... Máte hlavu, která je nejen pěkně tvarovaná, ale také plná vědomostí. Byla by věčná škoda takového talentu naplno nevyužít.“

„Co tím máte na mysli?“

Komisař pozdvihl nad hlavu ukazováček.

„Vašich předností si všiml i na vyšších místech a včera jsem obdržel oznámení o vašem přeložení.“

„Přeložení?“

„Dočasně jste byl převelen ke mně a budete součástí oddělení bezpečnosti. Mám tu teď jednu velmi ožehavou záležitost a rád bych ji svěřil někomu, kdo je spolehlivý, diskrétní a nemůže být podezříván z toho, že je nějak politicky zaujatý. Jsem přesvědčen, že tyto předpoklady splňujete. Co si o tom myslíte vy?“

Valentin ani v nejmenším nečekal, jakým směrem se schůzka vyvine. Vyhlídku na to, že ho přeloží, byl jen dočasně, se mu ani trochu nezamlouvala. Na mravnostním mohl dál pronásledovat Vikáře a nebyl si jistý, zda v tom na bezpečnosti bude možné pokračovat. Jenže pokud bylo o jeho převelení již rozhodnuto, nemělo smysl být proti. Bude lepší se tvářit, že to celé přijímá dobrovolně.

„Mohl bych se dozvědět více o té choulostivé záležitosti, kterou jste zmínil?“

„Ale samozřejmě! Ještě než odejdete, obdržíte hlášení z předběžného šetření a svědectví z místa činu. Stručně řečeno se jedná o náhlý skon syna jednoho významného muže, novopečeného poslance Charlese-Marie Dauvergna. Vše nasvědčuje tomu, že se jedná o sebevraždu. Nicméně okolnosti jsou poněkud znepokojující a rodina si žádá důkladné prošetření.“

„Existuje snad podezření, že se jedná o vraždu?“

Flanchard mu rychle potřásl rukou. Skoro jako by se poslední Valentinova slova snažil nechat rozplynout ve vzduchu.

„Ne, to ne, tak bych to úplně nenazýval. Jde pouze o to, že se vše odehrálo za podivných okolností a že na daném místě bylo dost lidí na to, aby o tom začaly kolovat naprosto bláznivé fámy. Ovšem vzhledem k politickému postavení otce by bylo nešťastné, kdyby tato záležitost vzbudila příliš velké pozdvižení. Proto je třeba to urychleně objasnit, a učinit tak přítrž všemu tomu fantazírování. Snad vám nemusím připomínat, co během léta způsobilo záhadné zmizení knížete de Condého.“

Třebaže se Valentin o společenské dění příliš nezajímal, o tomto nedávném skandálu se přece jen doslechl.

Starý kníže spřízněný s královským rodem byl nakonec nalezen oběšený v okně svého pokoje na zámku Saint-Leu. Dle závěti měl veškerý majetek zdědit vévoda d'Aumale, syn Ludvíka Filipa, a proto stoupenci Karla X. nového krále okamžitě obvinili z toho, že si jeho vraždu objednal, aby tak mohl získat toto nezměrné bohatství. Podrobnější vyšetřování stále probíhalo a při čekání na jeho závěry se veřejnost bavila vymyšlením různých teorií o sebevraždě a zakamufované vraždě.

„Proslýchá se, že legitimisté udělají pro zdiskreditování nového panovníka cokoliv,“ poznamenal Valentin. „Starší větev Bourbonů nesnese, aby byla nahrazena svými bratranci z Orléansu.“

Komisař Flanchard obešel kancelář a opět se postavil k oknu, které pootevřel. Zhluboka dýchal s rukama zkříženýma za zády a vypadal, jako by se chtěl dechem zmocnit pařížské atmosféry v její barvitosti, se všemi jejími vášněmi, napětím i neviditelnými boji. Po chvilce se otočil a povzdechl si.

„Kdybychom se měli starat jen o karlisty,“ řekl, „byla by policejní práce snadná. Jenže režim je ještě stále velmi křehký a republikáni výsledek Červencové revoluce pořád nestrávili. Víme, že někteří z nich založili tajné spolky a číhají na sebemenší příležitost destabilizovat moc panovníka. Však jsme také před deseti dny byli svědky toho, co dokážou.“

„Předpokládám, že narážíte na pochod vzbouřenců ve Vincennes.“

„Na mou duši! Tihle zběsilí blázni si doopravdy přejí, aby ti uvěznění ministři byli popraveni. Jsou přesvědčení o tom, že to bude mít za následek rozchod se stoupenci Karla X. a evropskými mocnostmi. Chtějí se bezhlavě vrhnout vpřed a znovu rozpoutat revoluční teror. I kdyby to znamenalo zapálit celé království a vehnat ho do předem prohrané války proti sjednocené Evropě!“

Po Červencové revoluci byli čtyři ministři Karla X., mezi které patřil i bývalý předseda vlády, kníže de Polignac, zadrženi při pokusu uprchnout do zahraničí. V prosinci měli stanout před Sněmovnou pairů a být souzeni pro velezradu. Výsledek tohoto procesu se stal zásadním tématem pro různé politické frakce v zemi. Počátkem října přijala Poslanecká sněmovna, ve snaze situaci uklidnit, usnesení, jehož prostřednictvím požádala krále o předložení návrhu na zrušení trestu smrti v politických záležitostech. To stačilo k tomu, aby se v řadách republikánů zvedla vlna nevole. Ti nejradikálnější z nich vtrhli do Královského paláce a poté se vydali do pevnosti Vincennes, aby zde ministry vytáhli z jejich cel a vlastnoručně je popravili. Těmto výtržnostem učinil přítrž až tvrdý zásah národních gard.

„Obáváte se tedy, že smrt Dauvergnova syna by měla posloužit jako pouhá záminka k dalším nepokojům?“ zeptal se Valentin.

„Řekněme, že je to přinejmenším možné. Dokud ten soud s ministry neproběhne, pak bude Paříž stále jako soudek střelného prachu. Očekává se od nás, že...“ Flanchard se mírně pousmál a prstem ukázal na Valentina, než se opravil: „Já od vás očekávám, že tuto potenciální katastrofu zažehnáte. Tak jděte a dokažte mi, že jsem se ve vás nemýlil!“

4 *Damienův deník*

K čemu to všechno vlastně sepisuji? Čeho tím chci dosáhnout, když škrábáním husího brku ruším ticho tohoto pokoje? Kam by mě mohly zavést inkoustové cestičky vinoucí se po bělostném papíře? Hledám snad cestu ven? Způsob, jak se z temnoty dostat na světlo? Z nicoty do světa živých?

Hloupost!

Někdy se mi zdá, jako bych se z toho sklepa, z té černi, nikdy nedostal. Protože mě ten chřtán temnoty polapil a spolkl. Protože temnota není jen okolo mě, ale od nyníjška je i ve mně. Všude. Stále a navždy. Stala se mou součástí. Tou nejhlubší. Tou, která zůstává skryta. Tou, v níž musím i za bílého dne pátrat stejně, jako když slepec bloudí svou věčnou nocí.

To, co napíšu, si nikdy znovu nečtu. K čemu by to bylo? Nechávám ruku plynout a věty plazit se po stránce, klikatit se jako hadi vlnící se ve sněhu. Udržuji si odstup. Stačí mi tu změt temných plazů pozorovat z dálky. Když budu dostatečně trpělivý, zavedou mě snad až k tváři, již toužím opět spatřit a která přede mnou stále uniká, kam až má paměť sahá... K tváři mé matky.

Někdy se mi ve snu zdá, jako bych ji už už měl před sebou. Vidím všechny ty střípky, ostré a bodavé, poházené okolo sebe. Stovky kousků zprvu roztroušených, které se posléze vlivem jakési

neviditelné síly poskládají jako zmagnetizované kovové piliny. Kousek po kousku společně utvářejí obraz. Rozeznávám dokonale ovál, lehce zvlněné dlouhé vlasy, které mi připomínají mořské řasy plující pod hladinou vody. Jednotlivé rysy jsou zformované, avšak pokaždé uprostřed toho znovu poskládaného obrazu v zrcadle jeden střípek schází. Třebaže riskuji, že se pořežu, pátrám po tom chybějícím dílku na zemi rukama. Marně! Když už se ze samého zoufalství opět postavím a pokusím se tu tvář ženy, jež mě zplodila a jež mi zůstává skrytá, překrýt vlastním odrazem, ten hladký povrch zrcadla se opět roztříští. Mé tělo zasype déšť skleněných střepů a zasadí mi na tisíc řezných ran, které do té tmy krvácí.

Své rodiče jsem nepoznal. To málo, co o nich vím, jsem se dozvěděl až mnohem později, už jako dospělý. Na základě jistých informací se domnívám, že můj otec byl nejspíše zámožný obchodník nebo pařížský rentiér a pravděpodobně byl ženatý. Má matka pracovala jako pradelna na předměstí Saint-Antoine. Vzdala se mě, když jsem byl ještě kojeneček. Dala mě do věže pro opuštěné u jednoho pařížského sirotčince. V plenkách jsem měl zastrčený křestní list, na němž bylo uvedeno mé jméno i příjmení. Milosrdné sestry mě po měsíci umístily do pěstounské péče rodiny lesníka z Morvanu, kterému prozradily pouze mé křestní jméno: Damien. Do vínku jsem dostal jen těchto šest písmen, což je na cestu životem opravdu málo.

Bída!

Pár, který si mě k sobě vzal, žádné jiné děti neměl. Dva měsíce před mým příchodem se jim narodila holčička, jenže porod byl těžký. Dítě žilo jen pár dní a žena už nemohla znovu otěhotnět. Později jsem si uvědomil, že si mě k sobě vzali z jakéhosi pudu sebezáchovy, jako když se tonoucí člověk chytá čehokoli, co se mu namane, jen aby se zachránil. Cítili potřebu postavit se osudu, zaplnit tu děsivou prázdnotu v jejich domově, tu temnou propast, jež by je jinak pohltila. Až po letech jsem si uvědomil, že ke mně byli bývali mohli chovat i zcela opačné a nepřátelské city. Konec konců jsem vlastně zabíral místo po jejich vlastním dítěti. Nicméně

dokud jsem s nimi žil, nikdy jsem z jejich strany nepocítil žádnou zášť. Starali se o mě, jak nejlépe dovedli. Vděčím jim za to, že jsem díky nim přežil všechny nástrahy dětství.

Z prvních osmi let života si vlastně pamatuji jen velmi málo. Jsou to spíše ozvěny vzpomínek utvořené z vjemů, které se mi zaryly do paměti. Občas mi připadá, jako by to byly jehly vyčkávajících uvnitř mého těla. Jako bych je cítil pod kůží a stačí málo, aby se opět vynořily na povrch. Žili jsme na samotě na okraji lesa. V domě, v němž bylo v zimě chladno a v létě dusno a který byl cítit dřevěnými hoblinami a vlhkou srstí dobytka. Když se snažím na tu dobu vzpomínat, vybaví se mi sluneční svit procházející skrze listy, vůně mechu a hub, nakyslá chuť kozího mléka, kontrast mezi jemností teplé dlaně na mé tváři a hrubými mozoly od práce se sekyrou. Vybavují se mi také úryvky ukořelbavky, jejíž slova jsou sice už navždy pryč, ale melodie zpívaná tichým klidným hlasem ke mně ještě stále doznívá, neúplná a neskutečná, jako nepomíjející závan něhy.

Nemyslím si, že bych byl v dětství nešťastný, snad jen trochu osamělý a rozhodně dosti plachý. Ostatní chlapci z vesnice se přestali snažit mě zapojovat do svých her. Drželi mě stranou a já se tomu nikterak nebránil. Raději jsem byl ve společnosti zvířat. Domácích i divokých. Dlouho poté, když už mi pocit osamělosti svíral hrdlo, jsem si povolal na pomoc paměť, aby mi umožnila překonat tu přemíru utrpení. Úlevu mi přinášely právě vzpomínky na ta stvoření ještě křehčí, než jsem byl já sám. Ptáčátko, které vypadlo z hnízda, vrh koťátek, kůzle, jež stěží vyšlo z matčina lůna. Ano, dlouho jsem se upínal k těmto tvorečkům, chvějícím se a zranitelným, k těm malým chlupatým kuličkám, k jejich pírkům a drobným vlhkým jazýčkům.

Jak hloupé!

Když jsem psal, že jsem si na své dětství neuchoval žádnou skutečnou vzpomínku, nebyla to tak docela pravda. Dokonale si pamatuji jeden letní večer. Bylo mi osm let. A již tři měsíce jsem byl jediným mužem v domácnosti. Lesník, který mě pod svou

střechou přijal, jednoho rána odešel. Byl to sice drsný mlčenlivý venkovan, ale projevoval mi, když ne lásku, tak alespoň laskavost. Ani on, ani jeho žena nepovažovali za důležité mi sdělit důvod tohoto odchodu. Stačilo mi však vidět slzy na tváři ženy, již jsem považoval za matku, abych pochopil, že neštěstí si našlo cestu do našich životů. Jeho nepřítomnost zpečetěná tichem, jako by dávala za pravdu železnému zákonu osudu: lidé, jež milujeme, dříve či později z našeho života odejdou. Tak to zkrátka chodí a nikdo tomu prokletí neujde.

Co se tehdy stalo, jsem zjistil až mnohem později. Psal se červenec roku 1815. Uběhl přesně měsíc od prohrané bitvy u Waterloo. Můj náhradní otec podlehl onomu slepému nadšení z Napoleona a nechal se naverbovat k Velké císařské armádě, aby také bojoval v Belgii. Jeho tělo tam zůstalo, na té rozlehlé pláni bičované dešti a větrem porážky. Vdova byla posléze nucena napsat milosrdným sestrám, že již není nadále schopná mě živit. Také jsem již dosáhl věku, kdy jsou odložené děti od svých náhradních rodin obvykle odebrány a posílány na práci, při níž jsou potřeba malé ručky. U této příležitosti jim byl také sundán náhrdelník se štítkem, na němž bylo uvedeno zapsání do rejstříku nalezených dětí, rok, kdy bylo dítě odloženo, a označení sirotčince, do něhož bylo umístěno.

O tom, co se dělo, jsem tehdy samozřejmě netušil. Za to však nikdy nezapomenu na onen večer v červenci 1815, který mi navždy změnil život. Ten den bylo velmi horko. Vzduch byl lepkavý jako melasa a lidem kolem hlavy bzučel hmyz, zuřivý a lačný po krvi. Útočiště před ním mi poskytla kůlna stlučená z různých nerovných prken, kde prach tančil v paprscích slábnoucího slunce. Ještě dnes mi stačí jen zavřít oči a pomyslet na ten večer a znovu cítím vůni sena a zralých jablek, kterou byla kůlna zaplněna. Hrál jsem si s velkým namodralým vrubounem, kterého jsem nechal přelézat z jedné sklenice do druhé. Ozvalo se volání, hlas, který jsem ihned nerozpoznal, ale který volal mé jméno. Vyšel jsem ven a pečlivě zavřel dveře, jako bych tušil, že tu za sebou v přístřešku vonícím po slámě a jablkách uzavírám něco nekonečně drahého.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Červencové vraždy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.